Ч. 2 (11.256). Львів, вівторок 3. січня 1928. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло", Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 3 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леїв, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. Друкарні: 29-26. В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

По Загальних Зборах „Просвіти".

Львів, 1. січня 1928.

Другий раз мали ми нагоду на двох з черги по собі слідуючих Загальних Зборах „Просвіти" останніх літ обсервувати несамовиті явища. Несовісна демагогія, вічева крикчлива самореклама горстки самозванчих „оборонців" нібито покривджених „Просвітою" (sic!) „робітниче-селянських" мас витискали своє деморалізаційне, руїнницьке пятно на тих зборах. Для тих невідповідальних чинників недоцільним і неважним було заняти ділове становище до звіту з діяльности Т-ва і до звіту Контрольної Комісії, а найважнішим їх завданням була демонстрація, роблення шуму і галасу, саботування ділової праці зборів. І це без сумніву заслуга тієї купки т. зв. „робітниче-селянських" делегатів, що цілий Збір замісць занятися діловою аналізою положення в Т-ві реагував на її невідповідальні вигуки та „клясові" гасла.

Ми навмисне подали аж в чотирьох останніх числах „Діла" більше-менше докладний і вірний звіт з останніх зборів Т-ва, щоби познайомити широкий український загал з тими несамовитими явищами, які появляються, особливо останніми літами, в усіх ділянках нашого життя і які per fas et nefas торують собі шлях навіть до таких установ, як „Просвіта". Подумайте: Загальні збори „Просвіти" і звільнення політичних вязнів! Або: національно-культурна установа і клясове усвідомлювання мас! Чи це можливе й допустиме в „Просвіті"? Над такими явищами нашого життя треба глибоко призадуматися. Їх треба поборювати, виполювати, з корінням вириквати особливо в наших культурних установах. Але на те треба великої праці на місцях, треба защіплювання в масах правдивого знання, треба наближування їх до самих джерел культури. Демагогію та поверховність і пустомельство можна поборювати тільки додатньою працею, тільки великою ініціятивною енергією і тільки щирістю та безпосередністю в освітньо-організаційних починах.

Ці невідрадні явища нашої теперішньої дійсности тим трагічніші в даному випадку, що „Просвіта" дійсно котиться по похилій площі, перед нею з дня на день збільшається та розростається марево незвичайно важких господарських труднощів. Минулого року в поданому на Загальних Зборах звіті переважав тон песимізму, а його диктували цифри обдовження Т-ва та перспективи їх зросту. Наслідком невідповідального заховання інтернаціоналістів, наслідком внесеної на збори вуличної атмосфери, Збори навіть не звернули уваги на господарську сторінку життя „Просвіти". Цього року повторилося [illegible] А зобовязання ростуть. І з[illegible] тягар праці, боротьби з м[illegible] [illegible]ними злиднями й недома[illegible] спав виключно на Голов[illegible] Виділ. Нема сумніву, що він му[illegible] [illegible]ся за санацію радикально не [illegible]ваючись перед ніякими [illegible] не уляга[ючи] та не лякаючись [illegible]кого терору всяких невідповідальних [illegible]ників, бо тут мова не про [illegible] не про якусь проблематичної [illegible]ости крамничку чи фабричку

свічок, а про шістьдесятьлітній матеріяльний і духовий дорібок народу. В „Просвіту" вложена непомірно велика праця найкращих, найідейніших зпоміж наших батьків, праця поколінь. „Просвіта" мусить вийти на „ясні зорі і тихі води", вона мусить скоро стати так на ноги, щоби розігріти свій жар світла до соняшного блеску. По дорозі до здійснення тієї мети не може бути ніяких компромісів, ніяких „але", ніяких ухилів, а Виділ не сміє при тому брати в рахубу ніяких сентиментів. Боєвими лавами треба йти до цілі.

На „Просвіту" впала важка проба саме в ювилейному 60-тому році її істнування. І перед цьогорічними Загальними Зборами й по них переходить вона через вузли перехресного обстрільного вогню, що паде на неї від усіх усюдів. 505 тисяч довгу горлають звідси, звідтам і ще звідкись. Але фактично є того довгу 277 тисяч по кінець 1927 р. А минулого року було його теж аж 219 тисяч. Чомуж тоді не горлали, чому не старалися вказати шляхів ратунку, чому чекали тільки на те: що буде далі? А цього року вже кричать, вже горлають, але поради не дають, але не працюють, але вкладок не платять, причини задовження не шукають. Перед війною „Просвіта" користувалася поважними державними субвенціями, а довги мала і то довги дуже поважні. Тепер вона здана виключно на власні сили, на засоби, які дістає від тих, для котрих працювати має. А які ті засоби? Жаль казати! Зате шуму і галасу з приводу довгів багато-багато, але не на Заг. Зборах, не там, де можна і треба критикувати, а то й ганьбити за лиху господарку, якщо вона була, але на вулиці, в шинках, у барах і т. п.

Положення „Просвіти" важке, але не безвихідне, коли зважити, що має вона на складах своїх власних видань на суму 182.600 зол., а видань Оренштайна більше ніж на суму 247 тисяч золотих. Але замісць робити непомірний шум і галас — треба працювати. Бо тільки при дружній співпраці, при загальній підмозі, при масовому членстві бодай у ювилейному році а що найважніше при добрій волі не тільки Виділу але й цілого громадянства можна всі господарські недомагання направити навіть протягом року.

Але цього не зробить та галаслива меншість зі зборів, цього не доконають ті „робітниче-селянські" трубадури і пропагатори ідей комуністичного інтернаціоналу, бо для них провідним гаслом: „чим гірше, тим краще". Чим гірше положення якоїсь національної установи, тим краще для них, бо вони дістають агітаційний жир, осягають руїнницький атут. Санувати „Просвіту" мусить ця величанська більшість зі зборів, цей сконсолідований національний табор, який дорожить її традицією, всім її минулим і який має перед собою один найвеличавіший і найцінніший ідеал нації. Йому підпорядковує вона все, йому підпорядковує і „Просвіту". Воно й не може бути інакше. Бо вона з нього зродилася, вона ним жила, вона і піде пройнята ним, розсіваючи національну свідомість, витворюючи національні культурні цінности у спасенну для нас мандрівку слідуючих десятиліть.

•

Справлення похибок у звіті з Загальних Зборів „Просвіти".

У Звіті з Загальних Зборів „Просвіти" на сторінках останнього числа „Діла" (з дати 1. січня 1928.) закралися дуже немилі друкарські похибки і коректорські недогляди, які на цьому місці справляємо. У третьому стовпці 3-ої сторінки перше речення з гори має звучати: „Щойно в тому місці піддала президія внесок Ревізійної Комісії (а не „Освітньої" як видруковано) на уділення абсолюторії"... У четвертому стовпці на тійже стороні в розділі звіту, що має назву „Членська вкладка і фінанси Т-ва" має бути в четвертому рядку: „а крім того річну оплату від читалень (підкреслені слова пропущено) по 25 зол.. Дещо далі не має бути: „Член Головного Виділу Д. Палїїв", бо він ніколи членом Виділу не був, а мусить бути: „Член Гол. Виділу О. Павлів"... У першому стовпці 4-ої сторінки речення, що починається у 18-ому рядку з гори має звучати: „Збільшилися цього року пассива „Просвіти" ще й тому, що минулорічні Загальні Збори реактивували (видруковано замісць підкресленого невірно: має бути) здевальовані та цілковито обезцінені стипендійні фондації при „Просвіті" коштом власного майна на суму 63.709 зол. 46 с.".

На передвиборчому фронті.

„Кресовий" фронт і сподівання львівського воєводи.

Львівський воєвода Борковський зовсім не журиться виступленням вшехполяків із створеного ним польського „кресового" виборчого бльоку. Навпаки, він дивиться на справу під кутом: „баба з возу, коням лекше". Вшехполяки висунули тези незгідні з тезами воєводи (про співпрацю з урядом), після чого представник ЗЛН. опустив конференцію. Тому „тимчасом бльок буде створений без участи народової демократії". Львівський воєвода вірить в патріотизм польського населення, головно на полуднево-східніх окраїнах, і є певний, що поляки віддадуть свої голоси на лісту „Безпартійного бльоку співпраці з урядом".

На запит представника „Іл. Кур. Цодз.", чи може справа розділу мандатів була причиною вшехпольської сецесії, відповів воєвода, що розділ мандатів іще не стояв на денному порядку. Бльокові партії і групи разом зголосили претенсії до 40 мандатів. Та він рахує, що „кресовий" бльок повинен здобути понад 20 мандатів. Народова демократія повинна здобути на лінії від Сяну до Збруча найбільше один мандат. Народова демократія, виступаючи з бльоку, не розуміє свого інтересу, а прецінь вона „повинна зрозуміти, що головно на окраїнах зі сильною домішкою національної меншости і то не зовсім льояльної у відношенні до польської держави, поляки мусять безоглядно підтримувати кожночасний польський уряд".

На запит, чи сподіває є приступлення до бльоку „національних меншостей", відповів львівський воєвода:

„Розуміється, я був би дуже радий, колиб до того прийшло, однак маю враження, що жиди з принціпових оглядів не схочуть приєднатися до польського бльоку".

Львівський воєвода зовсім легковажить впливи вшехполяків, цедуючи в їх користь найбільше один мандат у Сх. Галичині, а за те переціняє впливи „кресового" бльоку, сподіючись здобути для нього понад 20 мандатів. Видно, що львівський воєвода є занадто оптимістично настроєний. Всіх мандатів на Сх. Галичину припадає 53. Коли з того на поляків („кресовий" бльок, вшехполяків і пепесівців) — по сподіванням воєводи — відрахувати лише 23, а жидівські надії задовольнити 7 мандатами, то для українців (всіх українських партій) осталоб лише 23. Нічого, гарні рахунки!

Цікаво, що львівський воєвода не сподіється притягнути до свого бльоку „національних меншостей", бо „жиди з принціпових оглядів не схочуть приєднатися до польського бльоку". Видно, що українці, які в розумінні воєв. Борковського зійшли в Сх. Галичині вже лише на „сильну домішку" державної польської нації навіть не входять у воєвідські рахунки. Це зовсім зрозуміло, і таке реальне оцінювання дійсности у відношенні до українців у значній мірі виправляє простолінійний оптимізм п. воєводи, виявлений в оцінці сили і впливів вшехполяків та сподівань щодо успіхів „кресового" бльоку. Однак цікаво, що п. воєвода не рахує навіть на своїх власних, на урядових „українців", на УНС-а, а це доказує, що навіть польські партії стидаються виступати в одному бльоку з хлібоїдами. П. воєвода пригортає до свого лона поляків мойсеєвого віроісповідання і жидівполяків, але уважає нижче своєї чести входити в явну спілку з тими, які можуть тільки з витягненою рукою стояти за воєвідським порогом. Кращої атестації не міг хіба ніхто дати хлібоїдам.

Бриль спекулює.

Та не лише вшехполяки сторонять від гостинного „кресового" бльоку, створеного львівським воєводою. Виявляється, що відмахується від нього і Бриль іменем Хлопського Сторонництва. Він заявляє, що Хл. Сторонництво не брало участи у воєвідських конференціях і не приступило до „кресового" бльоку. На воєвідській конференції самозванчо репрезентував Хл. Стор. б. пос. Слівінський (недавно виключений із партії). Хл. Стор. не може єднатися з усіми учасниками бльоку з оглядів ідейних і тактичних. „Одно є певне, — додав Бриль — що створення одноцілого бльоку всіх партій викличе в реакції створення одностайного українського бльоку, що може некорисно відбитися для держави". Тому Бриль заявляється за створенням проурядового виборчого бльоку польських демократичних партій з ППС. Основою такого бльоку було би Хл. Стор. і ППС.

Очевидно, б. пос. Бриль відмахується від „кресового" бльоку не тому, що він йому не по душі, тільки боїться створення українського виборчого бльоку. А при тому він спекулює на голоси українського селянства. В одному фронті з польськими дідичами, ксьондзами, купцями і бюрократією тяжко рахувати на українські голоси. Хл. Стор. головну вагу кладе на демагогію. Ідучи спільно з христ. народовцями, хадеками, асиміляторською жидівською буржуазією й іншими подібними „демократами", воно малоб залізної руки. Спекуляція на українські голоси в зародку булаб припинена. Але виступаючи з пепесівцями, можнаб дати собі волю. Цю прислугу для польськости в сепаратному виступі належно оцінила й більшість воєвідської конференції, погоджуючись на вилучення з „кресового" бльоку в користь брилівців львівського (сільського) і перемиського виб. округів. Тільки ненадійна сецесія вшехполяків виявила ці подвійні карти. Розуміється, брилівцям не лишається тепер нічого, як об'єднуватися з пепесівцями та спекулювати

на українські голоси. Однак cумнівне, чи сповняться їх надії.

„Великий католицько-народовий бльок".

Народова демократія, після сецесії з урядового „кресового" бльоку приступила до організації „Великого католицько-народового бльоку у Сх. Галичині". Минулого четверга відбулася вступна конференція в цій справі, в якій взяли участь ендеки та нескспоновані у всевідському бльоку члени христ.-народових і „Пяста".

Таким чином зарисовується вже три польські виборчі бльоки на терені Сх. Галичини.

Характеристична півофіціяльна аґітація.

Півофіціяльна „Аґенція Всходня" (АВ) розтелеграфувала по свій польській пресі прецікаву відомість про віче „українських селян" ковельського і любомльського повітів, скликане „Українським Народнім Обєднанням". Принято на тому вічу резолюцію проти дотеперішніх українських послів і сенаторів, закидуючи їм, що деякі з них поширили своє господарство, інші купили землю, а ще інші побудували собі доми. „Тимчасом волинські селяни, яких господарства знищено в часі війни, досі живуть над Стоходом в землянках й українські посли навіть пальцем не кивнули, щоби їм прийти з допомогою". В резолюції згадано послів Козубського, Назарука, Хомяка, братів Васильчуків та сенаторів Марковича, Карпінського й о. Герштанського. При цій нагоді годиться зазначити, що пос. Козубський, будучи заможним і зразковим господарем, коли поширив своє господарство, то виключно з доходів з нього.

Що такими „арґументами" побивається б. послів і сенаторів, нічого дивного, коли мати на увазі, що це робить „Укр. Нар. Обєднання", себ-то волинська хлібоїдщина з під знаку б. царського охранника Гореммли і тов. Не маючи ніяких конкретних закидів проти б. послів і сенаторів, вони витикають їм купно землі і поширення господарства. Виходить, що кожний громадянин має право побільшувати своє майно, тільки український посол чи сенатор не має права, зі своїх дієт, обмежуючи свої власні видатки до мінімум, думати про завтрішній день, чесними способами придбати собі дім чи кілька десятин землі. Є це огидна демагогія, але найцікавіше, що півофіціяльна пресова аґенція у вину послам кладе жахливий стан українського населення над Стоходом. З цею апострофою повинні були волинські хлібоїди, а головно протеґуюча їх „Аґ. Всх." звернутися на адресу уряду. Обовязком уряду було відбудувати знищені будинки над Стоходом, а не послів. І на цей обовязок нераз посли безуспішно звертали увагу уряду.

Мешканева криза на Радянській Україні.

Як відомо, комуністи в перших роках свого панування націоналізували по містах і містечках усі доми й камениці. На практиці всі кращі камениці й мешкання були захоплені робітниками й ріжними комуністичними організаціями. Ніхто не платив за мешкання ніякого чиншу або дуже малий, ніхто не дбав за направу будинків або урядження і протягом дуже швидкого часу камениці почали руйнуватися. Каналізація й водотяги були попсовані, а підчас зими радянський пролетаріят палив у печах через брак палива дверима, вікнами, підлогами і взагалі деревляними частинами величезних панських камениць, що зробилися майном „народу", а фактично стали безплатним джерелом опалу. Так повстала вже в 1919 р. страшна мешканева криза по всіх містах теперішнього радянського союзу й на Україні, не зважаючи на те, що до 1922 р. наслідком більшовицької господарки в добі „воєнного комунізму" число мешканців по містах України зменшилося пересічно майже на половину.

З заведенням нової економічної політики частину камениць денаціоналізовано й віддано у приватну власність давнім власникам під умовою, що вони мають їх ремонтувати. Решту віддано почасти у власність міських комун, почасти у власність ріжних урядів, установ і мешканевих кооператив, арегульовано справу з чиншом і видатками на репаратури і т. д. Одначе досі всі старання усунути раз витворену кризу не дали значних наслідків. Криза істнує далі, а навіть ще загострюється.

Теперішні причини цеї кризи виходять з сути комуністичної господарки. Вона занадто тяжка й повільна. А на Україні є ще спеціяльні причини, що випливають з її становища як кольонії визискуваної Москвою. Україна не має права розпоряджати сама своїми ресурсами, а мусить віддавати їх центрові. Ніхто інший, як харківські „Вісти" (ч. 221), офіціяльний орган Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету, у статті під заголовком „Потрібні рішучі заходи до ліквідації житлової кризи на Україні", авторитетно констатують:

„Кредитування комунального житлового будівництва за минулі роки не відповідають ні питомій вазі України в народньому господарстві СРСР, ні справжнім потребам".

Крім того наслідком комуністичної політики сільський пролетаріят України, не маючи спромоги знайти для себе працю й удержання в сільському господарстві масово суне за роботою до міст, де більшовикам всеж до певної міри удається потроху ставити на ноги зруйновану ними самими в часах воєнного комунізму промисловість. Тому особливо пекучо відчувається мешканева криза тепер у промислових осередках України. Ця криза настільки велика, що вона гальмує навіть розвиток окремих галузей народнього господарства України. І хоч центральний уряд, як і харківський в 1927 р. видавав будівляні кредити здебільшого містам з розвиненою промисловістю, одначе житлове будівництво всеж далеко не задовольняє приріст населення житловою площею. Наприклад у Дніпропетровському можна буде задовольнити лише 31 прц. всього приросту населення, в Миколаєві — 24 прц., в Сталіні — 36 прц., в Артемівську — 43 прц., І це не зважаючи на те, що житлова площа, яку виміряно для кожного мешканця, є мінімальна — пересічно пара квадратових сяжнів на душу, — й дуже дорога. Крім того комунальне господарство України взагалі дуже занедбане. Досить сказати, що водопроводи є лише в одній четвертині міст та селищ міського типу і богато навіть окружних міст користуються колодязями ріжного типу. Електростанції та трамваї дуже обтяжені роботою й їх оборудування дуже зношене.

В Харкові, столиці України, мешканеві умови далеко гірші, ніж по інших містах Союзу. Не зважаючи на те, що на житлове будівництво тут щороку витрачаються значні кошти, всеж житлова площа не тільки не задовольняє приросту населення, а навпаки ще зменшується. Наприклад, у 1923 р. на душу населення припадало 7.2 кв. метра, а на 1-го січня 1927 р. лише 5.7 кв. метра.

Цей просто трагічний стан житлової справи по містах України змусив харківський уряд вже давно робити скарги на політику центру й домагатися збільшення кредитів на житлове будівництво. На одному зі зїздів Рад Чубар просто сказав, що як довго люди на Україні не матимуть даху над головою й житимуть як у циганськім таборі, так довго не можна поважно думати про віднову промисловости і про збільшення видатности праці. Та досі всі заходи харківського уряду для осягнення кредитів лишалися безплодними. Нарешті Українська Економічна Нарада також присвятила свою увагу житловій кризі. Нарада рішила мобілізувати всі засоби для потреб комунального житлового будівництва. Насамперед, очевидно, ухвалено звернутися до союзних органів з проханням асиґнувати для України з союзних сум не менше, як 25 прц. коштів, призначених на житлове будівництво й комунальне господарство. Разом з тим нарада виробила цілий плян що до одержання кредитів на комунальне будівництво. Отже порушено справу що до зосередження у Всеукраїнській Конторі Цекомбанку 10 прц. щорічного приросту щадничих вкладок в цім використання їх на робітниче будівництво України. Ухвалено також прохати зарахувати до українського фонду житлового будівництва відрахування з фонду поліпшення побуту торговельних підприємств та акційних товариств українського республиканського значіння, зареєстрованих в комісаріяті торговлі СРСР.

Щоби добути більше коштів зі самого населення для житлового будівництва, нарада визнала за потрібне провадити в більшій мірі, ніж досі житлове будівництво через житло-будівельну кооперацію, передаючи їй постійно відповідні кредити промисловости, транспорту виконкомів. Для задоволення житлових потреб радянських господарств [illegible] ухвалила утворити фонд кредитування робітничого будівництва в радгоспах. В основу цього фонду мають бути вкладені відрахування зі прибутків Всеукрадгосптресту та асиґнування з коштів Цекомбанку. Для виконання будівельної програми з коштів Всеукраїнської Контори Цекомбанку мають бути виділені відповідні суми на кредитування будівельних організацій і заготівлю будівельних матеріялів. Для довготермінового комунального кредитування Економічна Нарада ухвалила суму 65 міліонів 523 тисячі карбованців, з того [illegible] міл. 875 тисяч є республиканських коштів (цебто коштів, якими розпоряджає радянський уряд у Харкові) і 52 міл. 648 тисяч карб. з асиґнувань Цекомбанку. Окремо Економічна Нарада поставила питання про житлову кризу та комунальне господарство Харкова. Перед союзними органами має бути порушене

МИКОЛА МАТІЇВ-МЕЛЬНИК.

Як приходила осінь...

2)

Його називали анцихристом, а сам він називався фон Кезек. Чи був він маляр, чи яка віра, того ніхто не знав. То був собі австріяк, штандовий капітан. Говорив ломаною німеччиною, кляв по мадярськи, прозивав по італійськи, по сербськи вичисляв від майки аж до сонця усіх святих у ребро. Хто не чув тої австрійської мови військової, в якій були всі: русинаки... поляки... словінці й „інші" чехи... Не вгадати було якої віри фон Кезек — що тепер давав в уряді громадським приказ.

Тай давав він команду на село... так і так: усе село має зійтися коло трахтиру Остафія Лучки, Юрчикового брата... Всі москвофіли!!! Іван Гудимнек — що ніби був війтом, та аж присів.

— Пане капітан, — які ми москвофілі, ми цісарські...

— Марш, муска — кутя — боґа!... майку!... Verstanden?! — кричав капітан і тягнув з футералу бравнінґ.

Рудий капраль випихав війта за двері.

— Розумів хлопе! Пан капітан каже, аби зараз тут село було на ногах... Баби також!!

Перед коршмою стояло кілька підвод. Зашвендяли по дорозі вояки.

Забилося серце в людей на вид своїх, чи „наших", що бовтали якоюсь незрозумілою мовою і входили в село, як сини пекла...

Тай було то в неділю, зполудня. Народ виливав із церкви, як на воді косиці. Малиніли хустки, коцики — сміялися сині та жовті бинди. Але дівки ховали очі в рукави... за ними йшли молодиці, якби їм була скопана дорога.

На вербах дрижали останні листки — а сонце обливало їх мутним золотом. На Кичві застрягли старі смереки і вгнули коліна в бігу за сонцем... Над селом летів шум. В річці зваголіла вода, посиніла й втікала з села мов сльоза з мертвого ока.

Стало жіноцтво напротив трахтиру, а ґазди коло моста. Темніли, наче осінні скиби. Безсонна ніч випікала їм груди — а гнів палив їх, як руда' лист.

В городі старого Вовчура назліталося ворон хмарою. Сідали на хрест тай підносили в небо сталеві дзьоби, раді сонце роздзьобати... А щож, най селови вогонь засвітить... дим най сонце заступить!...

— Крра...а... Кра...а!... давилися...

Дідо Максим ішов останній з церкви. Розкидав по вулиці гугнявим голосом. Він жив своїм світом, що вже давно вмер, але догарав у ньому останніми вогниками.

— Це хло' буде біда! — озвався хтось із гурту.

— Та яка біда — шьо я кому винен! Сини пішли на войну, хліба пани набралися доста. Шьо я кому винен? Давсми свою дитину їм, як великодну писанку!

— Кажуть, шьо екіс москвофілі тут... попа вчора закували в ланц тай повезли в ночі...

— Ей га, ба шьо це ?

— Га, шьо! Вчора був Янкіль у місті — їхав на капітанові бричці — тай хвалився, шьо Лучку з его трахтирем у мішок зашпунтує.

— Шпунтував би він свою... каправий дітько!

— То, али, еке: Дав сина, дав коні з двома возами... забрали корови — я вжесми їду свою забув тай сон...

— Ба, та ви чули, шьо Гудимнек говорив — шьо, али, ми москвофілі. Дітько го знає, шьо то може буті. Це комедія екас!!

— Ге, каправий Юда — али, видиш — єму заліз у очі Лучків трахтирь, тай хоче нашої крови... Це мусит бути его робота також. — Голови думали — але нічого не могли тут найти.

Лиш очі дивилися, наче зпід води каміння. Ухо ловило кожний шелест. Ніхто не вгадав би, що тут буде, як сонце другий раз обернеться.

— Відав хтос дригне ногами...

Чорно було на дні хлопської душі...

Приходив вечір задуманий, гіркий і ніс під бровами тривогу. Кожний глядів туди, де видніє дах його хати. Щось так тягло до неї, якби кликала на ратунок.

Попід рожеві полотна летіли останні спізнені ключі.

— Гей, гей, озміт нас за собов на крилах!...

...але хмари не пускали їх від чорної землі...

— — — — — — — — — —

— — — — — — — — — —

— Йой!... й-о-о-й-й!... Злетів крик понад голови. Жінки — як маки під градом. На них летіли лавов сиві кабати з наїженими штиками... Заганяли за подвіря, мов рибу в сак.

Мигнули рукави понад стерні. Тріснули плоти, зашуміла суха ліщина. Тікав, хто куди видів.

— Гей люди не дайте катувати жінок.

— Та чього ви вид нас хочете? — говорював Остафій Лучка, Юрчиків брат.

— Марш, муска! — зрепетував капраль і пустив Остафієві попід груди приклад. Остафій лиш: кить... кить... — тай плечима на поріг. До хати занесли.

Відтак напав на Павлюкову Марічку — та до грудей. Роздер пазуху, ударив по шпінках рожевих.

— Ей, кольки би тебе сперли, зайдо! Ти нашьо мої коралі пирвав?

Срібні таляри покотилися з шиї, брязнули перли в порох.

— Нна, маєш! — мигнув Марійчин рукав як сокіл.

— Нна, маєш! — мигнув другий. Марійка їла разовий хліб, мала тверду руку.

— Кррууциффікс! Кр-р-ууціф-фікс! — капраль ухопив її за лице. Хтось засміявся, наче іскру у порох кинув. Ззаду прибіг другий, ухопив Марічку за лікоть, викрутив руку і потягнув з усієї сили.

— Аа-а-х-х — Марічка закричала дико, безпамятно. Упала на свої коралі і вже не чула, як грубі, ковані бергштайгери* відбивали її печінки й танцювали по голові. Білі рукави почервоніли, лице накрила смерть. Згасла, мов сон.

(Продовження буде)

* Військові ковані черевики.

[illegible] просто, щоби Харків і Москву [illegible] в сфері одинації щодо одержання кредиту і земських коштів.

[illegible] потреби самого життя на Україні [illegible] комуністів України до боротьби проти системи надмірного визиску України з боку Москви.

Проти профанації і некультурности.

(Стаття надіслана.)

Святомиколаївські вечерниці поширились у нас не лиш по містах, але й по селах. Стали вони вже загальним національно-релігійним звичаєм. На них чекає нетерпеливо дітвора, не менше цікавляться ними й старші. Одначе під деяким оглядом ці вечерниці мають дещо [illegible]. А саме замість святочного, [illegible] настрою викликують вони [illegible] [illegible], а часами навіть згіршення.

[illegible] на думці улаштування таких вечерниць для старших. Густо-часто [illegible] в уста св. Миколи ріжні [illegible], грубу сатиру проти старших [illegible]. Буває нераз, що при тім [illegible] навіть приватні справи заінтересованих осіб. А підчас того [illegible] на салі не лиш старші, але й молодь.

Не [illegible] богато доказувати, як такими [illegible] дотепами підривається авторітет старших, котрі ведуть [illegible] роботу або виховують [illegible] до того, на жаль, такі вечерниці [illegible] звичайно поважні люди [illegible] товариства, котрі мають на меті [illegible] нагоді зібрати дещо гроша й на [illegible]-гуманітарні цілі. Тимчасом [illegible] виступовання викликують лиш [illegible] невдоволення, зневоховування і [illegible], що через те богато ідейних [illegible] усувається від народньої праці, [illegible] охоронитись від безглуздого [illegible]мавства.

[illegible]да. Є у нас чимало похибок, є немало злого, алеж те все було і є і буде у всіх інших народів, а святомиколаївські вечерниці не місце на виволікання [illegible] дійсних або мнимих брудів. [illegible]аймо також, що в поневолених [illegible] є все більше взаїмного посуджування, як у вільних. Таким способом, [illegible] критикоманством посуненим часто до безглуздої напасти, нікого не поправимо!

[illegible]значу ще, що у нас увійшло в хорошу моду, що кожний уважає себе компетентним видавати категоричний осуд [illegible] правовірности й патріотизму другого. [illegible] не дуже нездоровий обяв, який кожний здорово думаюча людина мусить [illegible]овати. Тимчасом при виголошуванні [illegible] безглуздих „сатир" регочеться [illegible]чайно ціла саля, а лиш поважніші, культурніші одиниці червоніються зі [illegible] та двигнувши раменами, виходять [illegible] салі. Не диво, що у нас дійшло вже до [illegible]го, що на таких вечерницях чимраз [illegible]нше приходить поважніших осіб. Видно, що не хотять бути виставлені на публичне позорище, або не мають охоти слухати глупеньких, малокультурних дотепів".

Найвищий час заперестати використовувати у нас такі поважні, гарні вечерниці на глупу сатиру і несмачні дотепи [illegible] тим лиш збільшаємо національний розвал. Не розєднувати, але єднати — отсе наше головне завдання під нинішню хвилю! І прозуміймо, що не можна профанувати гарного релігійно-народнього звичаю грубими, пустими, некультурними дотепами на адресу немилих [illegible]чому громадян.

Міщанин.

Органїзаційний рух.

Повітовий Народній Зїзд в Золочеві.

В суботу, дня 24-го грудня м. р. відбувся у нас Повітовий Народній Зїзд, на який прибули делегати із 40 громад в числі 150 осіб. Численно була заступлена теж місцева інтелігенція й духовенство. Зїзд відкрив короткою промовою д-р Ваньо Теодор, а до президії вибрано п. Загульського Миколу з Розважа та Андрія Шевчука з Безбрудів. Секретарював д-р Ваньо. З черги делегат Центрального Комітету Обєднання вказав у своїм рефераті на те, що всі українці повинні піти до виборчої урни під національним стягом, зокрема звернув увагу присутніх на ті ворожі сили серед нашого народу, які змагають до розбиття українського національного фронту. Дуже приступно [illegible] закон про виборчу ординацію д-р Ярослав Олесницький. Від жіноцтва промовляла п. Негельська. В дискусії забирали голос Мацюк Олександер, котрий [illegible] наші сили в 55-му виборчому окрузі, Чучман, о. Кузьма, Загульський, [illegible] і Видрівський. Вибрані [illegible]тили кандидатів до сойму й ухвалили повести працю в тому напрямі, щоб цілий повіт віддав свої голоси на українську національну листу. Зїзд покінчено відспіванням національного гимну.

Учасник.

Повітовий Народній Зїзд в Миколаєві.

Дня 27-го грудня м. р. відбувся в салях Народнього Дому в Миколаєві Повітовий Зїзд УНДО, на який прибули делегати із 14-ти громад на запрошених 17 в числі 40 громадян. Збори відкрив короткою промовою голова Повіт. Нар. Організації п. Колодій Микола, що зложив звіт з дотеперішньої діяльности Організації. Присутні приняли звіт одноголосно до відома. З черги делегат Центрального Комітету Обєднання виголосив реферат про виборчу ординацію, в якім підчеркнув значіння масової участи та одноцілого національного фронту при виборах. По рефераті зібрані ухвалили доручити Повітовому Комітетові підготовку та переведення виборів у повіті. Рівночасно Зїзд затвердив особовий склад Комітету на біжучий рік з тим, що головою остав п. Колодій Микола, а секретарем вибрано п. Козинського Миколу. Зїзд покінчено відспіванням національного гимну.

ВІДЕНЬ ОСІДОК ЛІГИ НАЦІЙ?

Відень, 1. січня 1928.

Далі робляться заходи перенести осідок Ліги Націй до Відня. Мотивують це м. і. дороженечею у Швайцарії.

ІНТЕРВЕНЦІЯ ЯПОНІЇ В МАНДЖУРІЇ?

Льондон, 1. січня 1928.

„Юнайтед Прес" подає, що висилка японської військової маринарки до Тієнцзіну викликала в японській прилюдній думці сензацію. Для уряд. кол висилка ця не була новістю. В м-стві закорд. справ сподіються навіть збройної інтервенції Японії в Манджурії і Шантунзі.

ВАЛЬДЕМАРАС ІДЕ ДО БЕРЛІНА.

Берлін, 1. січня 1928.

„Фос. Цтг." подає, що Вальдемарас приїде в половині січня до Берліна для навязання німецько-лит. торг. переговорів. При тій нагоді буде конференція Вальдемараса зі Штреземаном.

ДО ЧОГО ЗМІРЯЛИ АЛЬЗАТЦІ?

Дальші арештування в Альзації.

Париж, 1. січня 1928.

„Пті Пар." подає, що арештування переведено наслідком викриття документу, який планує створення в Альзації автономної військової організації. „Матен" подає, що автономісти змірили до створення незалежної республики з президентом на чолі. Вже була устійнена листа членів кабінету нової республики. Ідуть дальші арештування.

НОВІ ДИМІСІЇ ОПОЗИЦІОНІСТІВ.

Москва, 1. січня 1928.

Головного провідника опозиції Каменєва усунено зі становища представника СРСР у Римі. На його місце іменовано дотеперішнього паркома освіти Луначарського.

ЗАГОСТРЕННЯ ПРЕС. ДЕКРЕТІВ.

Варшава, 1. січня 1928.

Вчорашній „Дз. У." містить два декрети з новелями до розпорядку з 10. травня 1927. у справі пресового закону і закону про кари за розповсюднювання фальшивих чуток і зневаг. Новелі містять дальші загострення дотеперішних декретів.

ВИБОРЧІ РЕКЛЯМАЦІЇ ПОЧАЛИСЯ.

Дня 2. січня виложено списи виборців у всіх округах. Списи виборців виложені більше як у 30 рекламаційних льокалях, яких спис оголошено на афішах. Рекламувати можна щодня від 2. год. попол. до 6. год. вечер. Рекламації можна зголошувати устно або на письмі до протоколу і поперти документами (мельдункова картка, свідоцтво приналежности і т. д.). Передовсім треба зголошуватися до тих комісій, у яких окрузі даний виборець (у Львові) мешкав 1. червня 1926.

Театри.

„Коопер. Український Театр" під дирекцією вп. Стадника (вул. Шашкевича) — Перерва.

Міський великий театр:

2-го „Аїда". Виступ Мавна.
3-го „Домна Оретта".
4-го "Паяци" і „Кавалерія". Гост. виступ Манна.
Початок 7·30 вечером.

Міський „Театр Новин":

2-го „Незвичайний сеанс".
3-го „Хай мене чорти..".
4-го „Д-р Юдія Сабо".
Початок 7·30 вечером.

Кіна.

„Аполльо": „Зять фірми Ко".
„Лев": „Пат, Паташон і Кит".
„Палас": „Перла гарему".
„Фатаморгана": Сильвестрова ніч конст[illegible]

НОВИНКИ.

— **З українського Педагогічного Інституту в Празі.** В місяцях жовтні та листопаді м. р. переведено в Українськім Педагогічнім Інституті вибори всіх адміністративних та педагогічних функціонарів Інституту на шк. р. 1927-28. Ректором вибрано проф. д-ра В. Сімовича, проректором проф. д-ра В. Гармаша, секретарем Професорської Ради проф. М. Тимченка. На відділах (факультетах) вибрано деканати в складі: а) на відділі історично-літературнім: деканом доц. І. Кабачкова, продеканом і секретарем доц. Ф. Слюсаренка; б) на відділі математично-природничім: деканом доц. д-ра Ф. Гулу, продеканом і секретарем доц. д-ра М. Дольницького; в) на відділі музично-педагогічнім: деканом в. о. доц. Ф. Стешка, продеканом і секретарем в. о. доц. П. Россиневич-Щуровську.

— **Промоції.** Дня 23. грудня 1927 відбулася в залі університету Карла Франца в Грацу промоція канд. мед. Павла Таращука і Ярослава Мащичевського на докторів усіх лікарських наук.

— **Проти українського пласту.** В українській прив. гімназії в Луцьку істнували, як і по всіх інших державних і приватних школах того міста, пластові гуртки. Одначе українські пластуни в Луцьку були сіллю в оці кураторії волинської шкільної округи і вона розпорядком з 5. грудня 1927 р. розвязала пластові гуртки в українській гімназії. Те, що не тільки дозволене, але й підтримуване горячо в кожній державі, на Волині не сміє мати місця!

— **Одни з тих, що не сіють, не орють...** У Львові арештовано відомого купця Гайнріха Іммергліка, який продав недавно склеп і в своїм помешканні віз таємно дім розпусти. В його хаті сходилися ріжні богаті мущини: купці, промисловці, фабриканти й інші і жінки з найражнороднійших кругів: вдови з патентом і без патенту, школярки, урядничкb, жінки замужні, розведені і т. д. На днях посовгнулася Іммергліковi нога і він попав у руки поліції. Найбільш обтяжуючі зізнання проти нього зложила якась Станислава Мілерова з Кракова, що виступала в ролі танцюристки в кабарні „Бельмонт". Поліція занята тепер переслухуванням численних свідків у цій справі. На основі недавно виданого декрету президента держави в справі поборювання розпусти Іммергліковi грозить кара тяжкої тюрми від 1—10 літ.

— **Нові ціни муки.** Тимчасова управа міста Львова устійнила нові максимальні ціни на муку і печиво, що обовязують від 31. грудня 1927. За 1 кг. найліпшої пшеничної муки 40 прц. треба буде платити у млині і в гуртівника 82—83 сот., в детайлічній продажі 90 сот. За 1 кг. пшен. муки (50 прц.) в млині і в гуртівника 72 сот., в детайлічній продажі 79 сот. За 1 кг. житної муки (65 прц.) в млині або в гуртівника 59.5 сот. Щож до печива, то 1 кг. хліба з житної темної муки коштуватиме з доставою до склепу 40 сот., у склепі 42 сот.; 1 кг. хліба з житної муки (65 прц.) з доставою до склепу 58, у склепі 60 сот.; 1 булка ваги 4 дкг. з пшен. муки (50 прц.) з доставою до склепу 4.5 сот., у склепі 5 сот.; 4 булки (т. зв. жидівські чвірки) ваги 16 дкг. (50 прц.) з доставою до склепу 18 сот., у склепі 20 сот.; пів кг. хліба Грагама з доставою до склепу 34 сот.; в склепі 35 сот. 1 кг. пшенично-житного хліба на дріжджах (40 прц. пшен. муки і 60 прц. житної) з доставою до склепу 68 сот., у склепі 70 сот.

— **Концерт у Парижі на жертви повені в Галичині.** Із паризької преси вичитуємо обяву, що 25-го м. м. український хор братів Чехівських давав концерт, з якого „дохід призначений на жертви повені у Східній Галичині".

— **Кіно на Україні.** Сітка кін на Україні буйно зростає. На 1. квітня 1924 р. всіх кінотеатрів на Україні було 312 (з них комерційних — 171, а культурно-освітніх — 141). Тепер є їх 1750, крім 15 пересувачих залізничих. Самих культурно-освітніх кінотеатрів нараховують до 1.000. Отже за пів-чверта року сітка кінотеатрів на Україні зросла більш ніж у пятеро, а культурно-освітніх — в семеро. За минулий 1926-27 рік у самих кінотеатрах ВУФКУ перебувало понад 10 мін. глядачів. — Відомий франц. мистецький критик Мусінак відчас свого побуту в Києві близше познайомився з працею фільмових фабрик [illegible] з повним признанням про [illegible] фільм „Звенигора", роботи режісера О. Довженка та оператора Заведена. Із захопленням висловився він про гру артиста І. Замичковського в картині „Два дні". „Звенигору" висилають у Берлін і Париж. В одеській кіно-фабриці режісер Ф. Лопатинський почав розроблювати з артистами сценарій „Захар Беркут" на підставі повісти Франка. — Головна управа українських кін веде переговори із відомим приборкувачем звірів Анатолем Дуровим, щоб він постачив своїх звірів до фільм звіто-звіриних: „Лиса Микити", „Чотироногі актори" та „Байок" Глібова.

— **Нові матеріяли про Гайдамаччину.** Цими днями Етнографічна Комісія УАН одержала від свого члена С. Терещенкової надзвичайно цінні нові матеріяли про гайдамаччину та коліївщину. Ці матеріяли авторка зібрала по селах Звенигородщини: Залізнячка, Хлипівка, Попівка та Вільхівець. З ілюстративного матеріялу цікаво відзначити криницю в с. Залізнячках, де, за переказами, гайдамаки святили ножі. Матеріяли Терещенкової не відгукують на програму етногр. комісії збирати матеріяли про гайдамаччину.

— **Залізничий двірець у Києві.** Пасажирський київський двірець, якого будова була вже проектована від довших літ, має прибрати вигляд наскрізь европейський. Під його будівлею буде величезне підземелля, що подобатиме на маленьке місточко. На ІІ-ім поверсі буде готель для пасажирів. Упродовж будинку йтиме тунель із трьома шляхами: два на пакунки, що автоматично відвозитимуть на склад і третій на перевозку почти.

— **Реформа календаря.** Ліга Націй має крім тисячних клопотів із миром і з націями, які до неї належать, ще й комісію, що думає над зміною календаря. Відомо, що теперішній наш календар не є зовсім в згоді із землею та сонцем. Коли його вводили, брали на увагу виключно астрономічні та релігійні мотиви. Нині є ще інші, на всякий випадок важніші від астрономічних: економічні та комунікаційні. Найбільшою переповою реформи календаря являє голова згаданої комісії проф. унів. в Лейден. Вонгер ван Ейсінга, опозицію Ватикану, який покищо не хоче пересунути постійного речинця Великодних свят. Комісія Ліги Націй звернулась у цьому питанні до урядів усіх держав, до всіх торговельних палат, міністерств, залізничих і шкільних управ, щоби не вирішати зміни календаря на власну руку, а у згоді із загальним інтересом культури, вигоди та торгівлі. Одна група тих, що є за реформою пропонує зрівнання квартальів із двома місяцями по 30 днів і з одним по 31, з тим, що до цього кварталу долучалось би ще один день „зрівнуючий", друга група пропонує один день переходовий у звичайних роках і два дні в переступних. Рік міг би мати або 12 місяців з 30 і 31 днів або 13 міс. з 28 днями. Нелегко є погодити землю із сонцем!

— **Смерть славного опришка.** У 93-ім році життя помер в італійській провінції Катанцаро опришок Паскале Скальпо, який носив гордий титул „Мецуальома бандитів". Від 1860 до 1866 р. Скальпо як ватажок бандитів руйнував цілу країну грабунками та вбивствами. Його засудили на довічну вязницю, де він просидів 48 літ, помилуваний королевою Оленою. За той час він перейшов велику еволюцію, ставши аскетом і богоугодником. Вийшовши на волю, вернувся він до рідного села і присвятив решту своїх літ молитві та помочі ближнім.

— **Рекорд реклями.** Одна американська фірма від одного випадку придумала такий спосіб реклями свого підприємства. У ночі спокійні люди пробуджуються із сну в жаху. Перед ними замасковані бандити з револьверами. Вони скидають маску і кажуть: „Прошу не лякатись. Ми не бандити, а представники фірми Габріель Сміт, яка прислала вам проспект із пропозицією забезпечити у вас свої вікна новим апаратом, який не впускає злодіїв. Бачите, як легко ограбити вас без цього апарату. Мое поважання. Поручаємось ласкавій памяти". — Та на нашу думку правдиві злодюжки, що не лишають у хаті нічого є більше переконуючі.

— **Казки життя.** Хто з нас не [illegible] Шілера „Перстень Полікрата"? [illegible] вчились її на память і не вірили [illegible] що в дійсности тиран з острова Самос [illegible] і в те, що згублений перстень можна [illegible] найти в животі риби, яку зловлено [illegible]. Та ось мадам Перет, із франц. департаменту Фіністер, [illegible] перстінь [illegible] рів: [illegible] із заручинами перстень [illegible] брилянтами та рубінами. [illegible] як у животі риби. [illegible] Перет [illegible] на обід [illegible] у [illegible], а в ній [illegible] стень.

— **Примхи природи.** Европейські дослідники аж тепер звернули увагу на одно дерево, яке дикарі у південній Росії шанують віддавна як зачароване. Називається воно тагаті і заступає тубильцям барометр. Тагаті починає вкриватись слізми вже на три-чотири дні перед дощем. Навіть підчас найбільшої спеки, коли має прийти буря, дерево сльозить. Дикарі ловлять його краплі як чудесний лік. Кажуть, що тагаті відкрито вперше Лівінгстоном. Воно має під корою комахи, які імовірно є такі вразливі на зміну погоди, що випускають із себе якусь рідоту.

— **Світова всячина.** Після повороту із Америки Шаляпін виступить у Берліні 20 разів. — Радянський консуль у Кантоні, в неволі, почав голодівку. — У Парижі застрілився в Люксембурґськім саді молодий маляр Анатолій Доросів, з музики. — У Бельфасті (Ірляндія) підчас перерібки одного дому, де є школа найшли тайний склад зброї із 50.000 патронами та вибуховими матеріялами.

— **Справлення помилок.** Пишуть нам зі Станиславова: У звіті зі станиславівського концерту в честь Кобилянської пропущено через помилку ось що: Фортепіяновий супровід до всіх пісень вела з великим артизмом молоденька піяністка, учениця тутешньої філії Музичного Т-ва ім. Лисенка п. Г. Поврозниківна, а хором „Стан. Бояна“ керував проф. І. Смолинський. — **К.**

З театру.

„Незвичайний сеанс“, сензаційна драма на три дії.

В міському „Театрі Новин“ виставили сензаційну драму американського письменника **Bayar la Veillar-a** під вимовною назвою „Незвичайний сеанс“. Драма ця дійсно і незвичайно сензаційна. Від першого до останнього акту всі видці слідкують за розвитком акції в найбільшому напруженні. А по другому акті через саме проноситься запит, що паде з уст численних видців рівночасно: Хто вбив?

В часі спірітистичного сеансу, до того в момент заповідженого „духами“ демаскування вбийника, що був у товаристві паде трупом один учасник сеансу, саме тоді, якому найбільше залежало на вкритті вбийника свого приятеля і якому саме „духи“ виявили охоту це сказати. Діється це так нагло, що „сеанс“ переривається і „духи“ назви вбийника не вспіють подати. Результат експерименту трагічний. Труп у кімнаті. Хтож міг убити? Хтось присутний і зацікавлений у неназиванні назви вбийника, за яким пошукував вбитий тепер — у часі сеансу, або „духи“. Діялося все у замкненій щільно на всі замки кімнаті.

Починаються поліційні дослідження, що вміло компромітують „меткого“ і самовпевненого комісаря поліції, а вбийника відкривають таки „духи“ при допомозі жінки-медія, яка, до речі, у відкритті вбийника незвичайно заінтересована.

Драма має всі прикмети кримінальних романів Конан-Дойля. Вона дійсно американська і своєю концепцією і будовою і розвязкою. Відіграна дуже добре — буде мати довгий вік на сцені!

ОПОВІСТКИ.

VI. зїзд інвалідів Армії У. Н. Р. Подається до відома українських воєнних інвалідів б. Армії У. Н. Р., що 12. січня 1928 року в 10-ій годині рано відбудеться VI. черговий делегатський зїзд дійсних членів Спілки в м. Каліші, вул. Пекарська ч. 7. (саля християнських ремісників). Делегатів на зїзд вибирають зпоміж себе дійсні члени Спілки в пропорції: одного від трьох інвалідів. Кожний делегат мусить мати при собі відповідні уповажнення останніх двох, вище підписані, а підписи їх засвідчені Правлінням Спілки або іншими організаціями чи представниками польської влади. — Каліш, дня 27. грудня 1927 року. — **Правління Української Спілки Воєнних Інвалідів.**

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

ХТО знав би про місце побуту бл. проф. Бронислава Явецького, що в 1911 р. був гімназ. професором у Теребовлі, евентуально про його життя від 1911 року буде ласкавий негайно повідомити адмін. „Діла“.

Присилайте передплату!

Надзірна Рада

Спілки акційної

ДЛЯ БУДІВЕЛЬНОГО ПРОМ[ИСЛУ]

давнійше

Іван Левинський у Львові

подає до відома акціонарям, що VI. Звичайні Загал[ьні Збори] акціонарів відбудуться дня 21. січня ц. р. в год. 5. [по пол.] в салі конференційній Банку дисконтового варшавсь[кого Від]ділу у Львові вул 3. Мая 14 з слідуючим денним п[орядком]:

1) Справоздання Надзірної Ради і предложення [річного біляансо]вого замкнення за 1927 рік.
2) Справоздання Ревізійної Комісії.
3) Затвердження справоздання Надзірної Ради, бі[ляансу і] рахунків зисків і втрат і уділення Надзірній Раді абсо[люторії].
4) Повзяття ухвали що до розділу чистого зиску.
5) Вибір 3 членів Надзірної Ради § 25 статута.
6) Вибір членів Ревізійної Комісії та означення їхньої винагороди.
7) Вільні внесення.

Посідання 25 акцій звальоризованих рівних 62 і пів [...] маркової емісії надає право до одного голосу на Заг[альних] Зборах. В цілі виконання права голосування треба ак[ції] казуючі право голосування зложити без купонових а[ркушів] найпізніше на 8 днів перед Загальними Зборами в лікві[даторні] Банку дисконтового варшавського Відділу у Львові вул [3.] Мая 14. Всі ухвали, застережені Загальним Зборам, за[пада]ють звичайною більшістю голосів. На случай рівності го[лосів] внесення уважається за відкинене. До повзяття ухвали в [пред]метах вичислених в § 21 уст. 7 і 9 треба конечно, щоби найменше сімдесять пять (75 проц.) відсотків емітова[ного] капіталу акційного було репрезентованих на Загальних [Збо]рах і щоби на внесення згодилося сімдесять пять (75 п[роц.]) відсотків приявних. Ухвали повзяті на Загальних Зб[орах] в справах вичислених в § 21. уст. 7 і 9 вимагають до с[воєї] важності потвердження державної влади.

Львів, дня 1. січня 1928.

Предсідник Ради: *Людвік Желеньскі*

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“, Львів, Ринок ч. 10